

[Duetoff]

må det være fra Kulturministeriets budget og ikke fra budgetter via Danida. De skal bruges uden for landets grænser.

Jeg kan allerede nu bebude, at vi i forbindelse med ulandsdiskussionen vil tage det spørgsmål op for at se, om vi ikke kan få ændret reglerne for ulandsbistanden, således at det kulturpolitiske samarbejde naturligvis fortsætter, men at det sker uden for Danmarks grænser.

Det betyder selvfølgelig også noget, at man har nogle ressourcer at arbejde med. Vi har på fornemmelsen, at man i en årrække har trukket flere og flere opgaver fra Kulturministeriet hen i Udenrigsministeriet, når det drejer sig om disse udvekslingsspørgsmål. Og så har vi derefter set, at Udenrigsministeriet er begyndt at spare og dermed har ramt en række af de funktioner, der faktisk skulle have med kulturen at gøre. Det beklager vi meget. Det er i vores øjne meget hårdt for Udenrigsministeriet at spare. Men det er dog ulogisk først at sørge for at få så mange opgaver som muligt og derefter skære lidt hårdere. Det vil vi også kigge lidt på i den kommende tid.

Østeuropa skal jeg ikke bruge mange bemærkninger på, selv om det unægtelig vil være vigtigt. Jeg er enig med fru Ingerlise Koefoed, når hun siger – ja, nu bruger jeg et lidt andet udtryk, men jeg tror, det var meningen – at vi skal passe på, vi ikke bliver kulturimperialistiske over for Østeuropa, at vi ligesom kommer og siger, at nu skal vi nok fortælle dem, hvad der er godt for dem, så nu skal de bare komme her og se. Omvendt mener jeg nu heller ikke, der nødvendigvis er nogen grund til at ligge på knæ for dem og sige, at de kan komme og lære os og en hel masse.

Vi har nogle fundamentaler at bygge videre på. Vi kan vise Østeuropa, hvad frihed i kultur er for noget. Vi kan hjælpe med til at genopbygge kulturen i Østeuropa, der jo er blevet ødelagt af årtiers tyranni. Og vi kan lære dem dialog og demokrati, der jo også er en del af kulturen.

Som sidste punkt vil jeg gerne sige, at af og til har jeg indtrykket af, at man tror, at kulturudveksling kun består i at blive oversvømmet så meget som muligt af andre og så derefter være utrolig bange for det. Det synes jeg også der har været lidt af i dag, det her med frygten for udlandet.

Men jeg tror, at frygten for udlandet er noget, der hænger sammen med, at vi måske glemmer

os selv en lille smule. Det er ikke, fordi fru Pia Dahl har bragt det på bane, for jeg ville faktisk have nævnt det alligevel, men jeg vil godt nævne indvandrer- og flygtningespørgsmålet, hvor vi jo af og til ser, at nogle påstår – vistnok også i denne sal – at den danske kultur er truet af indvandrere og flygtninge, og så bruger man en masse presse på det, og så bruger man en masse skud. Og så skulle alle være så frygtelig bange.

Jeg må i al stilfærdighed sige, at hvis der er nogen, der truer dansk kultur, så er det hverken indvandrere og flygtninge eller EF. Hvis der er nogen, der truer den danske kultur, så er det Danmark selv. Så er det os, der glemmer at lære vores unger historie i skolen. Så er det os, der glemmer at tale vores danske sprog, eller så er det os, der lader være med at gå i kirke hver søndag formiddag kl. 10. Det kunne jo så være derfor, man skulle være bange for muslimerne. Det er da så sandelig ikke muslimerens skyld, at danskerne ikke gider beskæftige sig med deres egen kristendom, hvilket i mine øjne er en stor fejl.

Derfor skal man ikke komme og påstå, at vi vil blive oversvømmet af en kultur udefra, som vil ødelægge alt, hvad der er vores. Den ene halvdel er, at vi skal huske vores fundament, og den anden halvdel er, at vi i forvejen er en sammenblanding af alt det, som de andre også har, og dér skal vi så i højere grad kigge på de ting, der samler, end på dem, der skiller.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg vil også begynde med at takke ministeren for redegørelsen. Det var interessant læsning at få tingene fremstillet i en sammenhæng, om end der ikke er så meget nyt i redegørelsen. Det ligger vel i sagens natur, at der kan ikke fremkomme så voldsomt meget nyt.

Men lad os så kigge på indholdet og på debatten her. Kulturdebat er jo i sagens natur noget meget uhåndterligt og meget lidt konkret på mange leder. Det er heller ikke det, der ophidser pressen allermest. Vi så jo, hvordan tv skyndte sig at pakke kameraerne sammen, da vi skulle i gang med det her; da først debatten om Storebæltsbroen var forbi, havde det ingen interesse længere. Derfor er det ikke overraskende, at ministerens redegørelse ikke kommer med de helt store nyheder, for vi kender jo området i forvejen.